

Ulven og de syv gedekid

En gang var der en gammel ged, som havde syv små kid, og dem holdt den så meget af, som en moder kan holde af sine børn. En dag, da den ville gå ind i skoven og hente føde, kaldte den på dem alle syv og sagde: "Nu skal jeg ud i skoven, lille børn. Kan I nu passe godt på, at ulven ikke kommer herind, mens jeg er borte, for ellers æder den jer med hud og hår. Den slemme fyr forstiller sig tit, men man kan altid kende den på dens grove stemme og sorte fødder." Kiddene lovede at tage sig i agt, og den gamle gik rolig sin vej.

Kort efter var der en, som bankede på døren og råbte: "Luk op, kære børn, her kommer jeres mor hjem med noget rigtig godt til jer." Men gedekiddene kunne høre på den grove stemme, at det var ulven. "Vi lukker ikke op," råbte de, "du er slet ikke vores mor. Hun har en mild stemme og din stemme er så grov. Du er ulven." Ulven gik da hen til en købmand og købte et stort stykke kridt, som den spiste, og så blev dens stemme ganske tynd og blid. Den gik nu igen hen og bankede på og råbte: "Luk op, kære børn, her er jeres mor med noget godt til jer allesammen." Men kiddene så på de sorte poter, som ulven havde lagt op i vinduet, og råbte: "Nej, vi lukker ikke op. Vores mor har ikke sådan sorte poter. Du er ulven." Ulven løb da hen til en bager og sagde: "Jeg har stødt min fod, vil du ikke nok smøre lidt dej på den." Bageren gjorde det, og så løb den hen til mølleren og bad ham strø hvidt mel derpå. Mølleren, der tænkte, at ulven ville narre en eller anden, sagde først nej, men da ulven truede ham med, at den ville æde ham, blev han bange, og gjorde som den bad om. Sådan er menneskene.

Nu gik den slemme ulv for tredje gang hen til gedekiddene og bankede på. "Luk op, lille børn," sagde den, "her er jeres mor med mad til jer alle syv." - "Vis os først dine poter, så vi kan se, om det er sandt," råbte kiddene. Ulven lagde poten op i vinduet, og da de så, at den var hvid, gik en af dem hen og lukkede døren op. Og så kom ulven ind. De blev forfærdelig bange og prøvede på at skjule sig. Den ene krøb under bordet, den anden sprang op i sengen, den tredje ind i kakkellovnen, den fjerde løb ud i køkkenet, den femte ind i skabet, den sjette krøb under vaskebordet og den syvende ind i urkassen. Men ulven fandt de seks og gjorde ikke mange omstændigheder, men slugte den ene efter den anden. Kun den mindste, der sad inde i

uret, fandt den ikke. Da den nu havde fået sin sult stillet, sjokkede den af sted og lagde sig til at sove under et træ ude på engen.

Kort tid efter kom den gamle ged hjem. Døren stod på vid gab, stole, borde og bænke var væltet imellem hinanden, skårene af vandfadet lå strøet på gulvet og lagner og puder var revet ud af sengen. Hun gav sig til at søge efter sine børn, men de var jo intet steds at finde. Hun kaldte på dem, den ene efter den anden, men ingen svarede. Da hun kom til den sidste, var der endelig en tynd lille stemme, der sagde: "Jeg sidder herinde i uret, lille mor." Hun hjalp den straks ud, og den fortalte nu, hvordan ulven var kommet og havde spist alle de andre. Den stakkels mor gav sig til at græde, fordi hun havde mistet sine seks små børn.

Lidt efter gik hun udenfor, og det yngste lille kid gik med hende. Da de kom ud på engen, fik de øje på ulven, der lå og snorkede, så grenene rystede. Hun så på den fra alle sider og kunne se, at der var noget, der rørte sig inde i maven på den. "Gode Gud," tænke hun, "skulle mine børn være levende endnu." I en fart fik hun det lille gedekid sendt hjem for at hente en saks og nål og tråd. Derpå begyndte hun at klippe uhyrets mave op, og hun var næppe begyndt, før det ene kid stak hovedet frem. Hun klippede videre og efterhånden sprang alle seks spillevende ud. De havde ikke taget den mindste skade, for ulven havde været så grådig, at den havde slugt dem hele. Der blev rigtignok glæde! De omfavnede deres mor og hoppede rundt om hende, men hun sagde til dem: "Gå hen og find nogle kampesten. Dem lægger vi så i maven på den stygge ulv, mens den ligger og sover." Gedekiddene skyndte sig at slæbe sten derhen og puttede så mange, de kunne få plads til, ind i ulvens mave. Så syede den gamle den sammen i en fart, og ulven mærkede det slet ikke, rørte sig ikke en gang af pletten.

Da den endelig havde fået udsovet, rejste den sig op, og da den var tørstig ville den gå hen til en brønd for at få noget at drikke. Men da den begyndte at røre sig, stødte stenene i maven imod hinanden og raslede. Den råbte da:

"Av, min mave, er rent af lave,
det rumler og tumler
som var den fuld af sten,

og så er det dog kun gedebukkeben."

Da den kom hen til brønden og bøjede sig ud over vandet tyngede stenene sådan, at den tabte ligevægten og styrtede på hovedet ned i vandet og druknede. De syv gedekid kom løbende og råbte højt: "Ulven er død, ulven er død!" Så tog de hinanden i hånden og dansede glade rundt om brønden.

* * *